

Με τον Πέτρο Πρίντεζη δεν είμασταν φίλοι με την παραδοσιακή σημασία τής λέξης, αλλά ίσως τον γνώριζα λίγο παραπάνω από τις χιλιάδες θεατρόφιλους που τον λάτρεψαν και δεν έχαναν παράσταση στην οποία πρωταγωνιστούσε. Τον γνώριζα λίγο παραπάνω επειδή πριν πολλά χρόνια μού έδωσε μια αποκαλυπτική συνέντευξη γύρω από τη ζωή του και τα πρώτα του βήματα πάνω στο παλκοσένικο στη Ναύπακτο. Τον γνώριζα λίγο παραπάνω επειδή παρακολούθησα πρόβες και παραστάσεις από το παρασκήνιο, τη ψυχολογική προετοιμασία του πριν βγει στη σκηνή για να προσφέρει στιγμές ευτυχίας στους θεατές. Ταξίδευσα μαζί του και το θίασό του στην Καμπέρα και είδα από κοντά το στενό δεσμό ανάμεσα στους ηθοποιούς, αλλά έμαθα περισσότερα για τον Πέτρο Πρίντεζη τον άνθρωπο μετά τον θάνατό του από τον φίλο του τον αγαπημένο και σκηνοθέτη του περισσότερα από 40 χρόνια, τον Μιχάλη Γαρυφαλλάκη.

Ο Πέτρος Πρίντεζης που γνώριζα ήταν ένας σεμνός άνθρωπος, χωρίς ίχνος υπεροψίας, χωρίς ανασφάλειες και εκρήξεις, ήταν ένα μεγάλο κεφάλαιο τής παροικίας μας που ήξερε ποιός ήταν, ήξερε ότι ήταν ο κορυφαίος, ήξερε ότι οι θεατρόφιλοι τον λάτρευαν και δεν είχε ν' αποδείξει τίποτε και σε κα-

Α, μονάχα να 'ξερα μίαν ελευθερία πραγματική που να μπορώ να την υμνώ χωρίς να φαίνομαι αφελής ή φαρισαίος.

Οδυσσέας Ελύτης, Ο κήπος βλέπει.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και..

μη

νέναν. Ούτε θα σάς κουράσω σήμερα με λεπτομέρειες για τη θεατρική του καριέρα, προτιμώ να σταθώ σε δύο λεπτομέρειες που μου ανέφερε ο Μιχάλης Γαρυφαλλάκης και πρώτη ήταν η πικρία τού Πέτρου Πρίντεζη επειδή η παροικία

ταβολές του, το Θέατρο απαιτεί αφοσίωση από τους λειτουργούς του, σκληρή δουλειά, ευσυνειδησία και θυσίες, γι' αυτό χρειάζεται την υποστήριξή μας. Για τις δύο ώρες μιας θεατρικής παράστασης χρειάζονται μήνες ολόκληροι για μελέτη

Πέτρος Πρίντεζης

δεν εκτιμά το Θέατρό της, μία θλιβερή πραγματικότητα.

Επειδή το Θέατρο είναι κοντά στην κορυφή των πιο σημαντικών στοιχείων τού πολιτισμού μας και θα έπρεπε να το προστατεύουμε σαν κόρη οφθαλμού, επειδή το Θέατρο είναι Ελληνικό, γιατί η λέξη "Θέατρο" είναι η ίδια σε όλες τις γλώσσες, όπως οι λέξεις "κωμωδία", "τραγωδία", "δράμα" κλπ.

Αλλά πέρα από τις ελληνικές κα-

των ρόλων και πρόβες χωρίς κέρδος για τους ερασιτέχνες ηθοποιούς μας που πολλές φορές πληρώνουν οι ίδιοι τη ζημία των παραστάσεων αν τα έξοδα δεν πληρωθούν από τα εισιτήρια και μόνο κέρδος τους είναι το χειροκρότημα.

Ο Πέτρος Πρίντεζης τα υπέφερε όλα αυτά μια ζωή Θέατρο, μόνο και μόνο για να μάς κάνει να γελάσουμε. Ο Πέτρος δεν ήθελε να βλέπει

δάκρια θλίψης στα μάτια μας και απέφευγε τα δραματικά θεατρικά έργα, μόνο δάκρια από το γέλιο που μάς χάριζε προσδοκούσε και το χειροκρότημά μας ήταν γι' αυτόν η μεγαλύτερη επιβράβευση τού πληθωρικού ταλέντου του.

Και έρχομαι στη δεύτερη λεπτομέρεια που μού αποκάλυψε ο Μιχάλης Γαρυφαλλάκης. Ο Πέτρος δεν θέλει να κλάψουμε ούτε στην κηδεία του, μόνο να γελάμε και να τον χειροκροτούμε συνοδεύοντάς τον στην τελευταία κατοικία.

Πέτρο μου, δεν είμαι σίγουρος αν θα μπορέσουμε να σου κάνουμε τη χάρη αύριο και να συγκρατήσουμε τα δάκρυα τού αποχωρισμού, αλλά το χειροκρότημά μας θα το έχεις δυνατό σαν το τελευταίο μας "ευχαριστώ".

Πάντως, το χρέος μας σαν παροικία στον Πέτρο Πρίντεζη δεν εξοφλείται με το χειροκρότημα. Πρέπει να κάνουμε κάτι για να διαιωνίσουμε τη μνήμη του και να τιμήσουμε την μεγάλη κληρονομιά που άφησε πίσω του. Δεν ξέρω πώς θα το κάνουμε και δεν είμαι ο αρμόδιος να προτείνω, αλλά είμαι σίγουρος ότι αυτοί που τον αγάπησαν, που δούλεψαν μαζί του, που υπηρέτησαν και υπηρετούν την Τέχνη, θα τον τιμήσουν όπως τού αξίζει όταν στερέψουν τα δάκρια και απαλύνει ο πόνος.

* Εκλογική ενημέρωση

Η Αυστραλιανή Υπηρεσία Εκλογών διοργανώνει ενημερωτικά σεμινάρια για την ελληνική παροικία με σκοπό την καλύτερη ενημέρωση των πολιτών για την εκλογική διαδικασία καθώς και για την μείωση των άκυρων ψήφων.

Σεμινάριο για την ελληνική γλώσσα έχει προγραμματιστεί για σήμερα στην αίθουσα εκδηλώσεων τού Ιερού Ναού Αγίων Πάντων, Isabel & Cecilia Sts, Belmore και ώρα 6 μ.μ.

Για αύριο Πέμπτη έχει προγραμματιστεί σεμινάριο στην αίθουσα εκδηλώσεων τού Ιερού Ναού Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης, 29 Forbes St, Liverpool και ώρα 6.30 μ.μ.

* Καλός!

Ένας παππούς πηγαίνει τη γριά του στο γιατρό. Αφού αυτός την εξετάζει, θέλοντας να πειράξει τον παππού του λέει.

- Παππού υπάρχει πρόβλημα με την υγεία της γιαγιάς και θεραπεία είναι το sex.

- Sex; τι εννοείς ρωτάει ο παππούς.

- Sex παππού, του λέει ο γιατρός, δεν ξέρεις από sex;

- Α! sex! λέει ο παππούς. Και πόσο συχνά πρέπει;

- Τουλάχιστον τρεις φορές τη βδομάδα, λέει ο γιατρός.

- Δηλαδή; ρωτάει ο παππούς

- Ε, να παππού, λέει ο γιατρός, ας πούμε Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο.

- Λοιπόν παιδί μου, λέει ο παππούς, Τρίτη και Πέμπτη εντάξει, αλλά το Σάββατο αποκλείεται να σου τη φέρνω!

Και ένα πολιτικό ανέκδοτο:
Πώς, κατά τον ΚΥΡ, η γυναίκα ερεθίζει τον άντρα της σεξουαλικά εν μέσω κρίσης; Του φωνάζει μέσα στη νύχτα «Είμαι ο Λοβέρδος, είμαι ο Λοβέρδος». Ο άντρας φουντώνει και τής κάνει ό,τι θα έκανε στον... Λοβέρδο.

ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ

Ο Τόπος, ο χρόνος, οι προτεραιότητες

Β' Μέρος

Τα όσα ακολούθησαν τη ρήξη του '74 ως τώρα, είναι γνωστά και δεν οφείλει σε τίποτα να τα μνημονεύσουμε.

Η συντριπτική πλειοψηφία του 83% των μελών του οργανισμού στην Γ.Σ που απέρριψε την ένταξη στους Παλαισημερολογίτες και η παράλληλη με απόλυτη σαφήνεια έκφραση της βούλησης για λύση μέσω Αρχ/πής, δεν προέκυψε αιφνίδια. Είναι αποτέλεσμα διεργασιών που συντελούνται μέσα στους κόλπους της παροικίας για περισσότερο από δύο 10ετίες κι έχουν επανειλημμένα εκφραστεί, με κάθε μορφής πιέσεις που οδήγησαν σε δύο κοινούς εορτασμούς της Εθνικής επετείου και σε προσπάθειες συνολικής λύσης του προβλήματος.

Η παροικία στο σύνολό της, έχει αντιληφτεί απολύτως καθαρά πως οι λόγοι που δημιούργησαν τις τριβές κι οδήγησαν στην οριστική ρήξη του '74 έχουν παντελώς εκλείψει.

Πως οι εξελίξεις στη διαδρομή μας, έχουν δώσει τη λύση στο πρόβλημα αρμοδιοτήτων μεταξύ λαϊκών και πνευματικών, ενώ τα επιχειρήματα του παρελθόντος τύπου "παπάς ή ζευγάς" και "κρυφό σχολειό" ακούγονται σήμερα ως γραφικότητες.

Ο τόπος πλέον δεν είναι ξένος, αλλά ο τόπος μας που θα ταφούμε και θα ζήσουν οι γενιές που σπείραμε.

Δεν είναι πλέον ο ξένος τόπος στον οποίο ψαχνόμασταν στις 10ετίες του '50 κι '60 μέσα από τριβές κι εντάσεις να λειτουργήσουμε τις οργανωτικές μας δομές ώστε να προσαρμοστούμε κι επιβιώσαμε ατομικά και σαν εθνική οντότητα.

Έχει καταστεί προ πολλού δικός μας τόπος, και σαν τέτοιος, έχει διαφοροποιήσει κι αναβαθμίσει τις προτεραιότητές μας.

Ο χρόνος της μαζικής μετανάστευσης που επίσης έπαιξε σημαντικό ρόλο στην όξυνση των τριβών, δεν είναι μόνο ήδη παρελθόν αλλά και ως πανδαμάτωρ έχει δαμάσει, τα πάθη του παρελθόντος, είτε στην πατρίδα είτε στο χώρο μας.

Ούτε λοιπόν ο τόπος, ούτε ο χρόνος που θεωρούμε πως ήταν οι γεννεσιουργές αιτίες των τριβών περί αρμοδιοτήτων που εξελίχτηκαν σε σύγκρουση, ισχύουν πλέον.

Παράλληλα, το πατριαρχείο έχει δώσει σαφή δείγματα διαφορετικής του παρελθόντος προσέγγιση στο πρόβλημά μας, παλαιότερα με την Κοινότητα Μεμβούρνης και στο πρόσφατο παρελθόν με την συμφωνία της Αθήνας, και βέβαια, ούτε Αρχ/πο έχουμε που να θέλει επιβάλλει το σύνταγμα Αμερικής, ενώ οι θέσεις του περί των γνωστών άρθρων του καταστατικού του οργανισμού στη διοίκηση των εκκλησιών και της μη διεκδίκησης των περιουσιακών του είναι γνωστές.

Κανείς πλέον σήμερα, όπως πριν από χρόνια, μπορεί να διανοηθεί αποκλεισμό της Εκκλησίας από την Ελληνική εκπαίδευση των παιδιών μας.

Όπως το ίδιο κανείς δεν μπορεί ν' αγνοήσει σήμερα την μεγάλη συμβολή της Κοινότητας στην προβολή του Νεο-Ελληνικού πολιτισμού στην ευρύτερη Αυστραλιανή κοινωνία μέσω του φεστιβάλ, την κοινωνικο-πολιτική της δραστηριότητα σε θέματα δικαιωμάτων μεταναστών, πολιτικών κρατουμένων, κατά ολοκληρωτικών καθεστώτων κι άλλων παρόμοιων πολιτικών θεμάτων.

Ο χρόνος, ιδιαίτερα την τελευταία 20ετία, έχει λειτουργήσει θετικά, αναδεικνύοντας τους χώρους δράσης της Κοινότητας που έχει την δυνατότητα, ως εκ της φύσεως του κοινωνικο-πολιτικού φορέα, να λειτουργήσει χωρίς να την αποκλείει από κοινούς χώρους δράσης (κοινωνική πρόνοια, γηροκομεία), όπου ασφαλώς η Εκκλησία, ως εκ της φύσεώς της και πάλι, έχει επιτελέσει τεράστιο έργο.

Αν μετά τη συντριπτική απόφαση της έκτακτης Γ.Σ του οργανισμού δεν πείθονται οι λίγοι - από την όποια πλευρά - πως ΤΩΡΑ είναι η ώρα, ας αναλάβουν τις ευθύνες τους έναντι της ιστορίας της ομογένειας.

Αν από το συγκεκριμένο χώρο της Κοινότητας οι λίγοι ενάντια στη λύση με την Αρχ/πή, εξακολουθήσουν να μένουν σε θέσεις του '50 κι '60, το γεγονός πως τους οφείλουμε τη διαφύλαξη της ανεξαρτησίας του οργανισμού, δεν θα έχει πλέον καμία αξία, αν ΤΩΡΑ σταθούν εμπόδιο στη βούληση της συντριπτικής πλειοψηφίας, όχι απλά των μελών του οργανισμού αλλά του συνόλου της παροικίας.

Του Νίκου Καρακατσάνη